

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

בשלה

שיחות קודש
מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שני אורסא הן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש לבריאה
הי' תהא שנת סגולות המשיח
שנת הק"ד לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות יום ה' פ' בשלח, י"א שבט וש"פ בשלח, שבת שירה, י"ג שבט ה'תשנ"ב

שייך במיוחד ליום השבת («מזמור שיר ליום השבת»⁷), כפירוש במאמר המשנה במסכת שבת⁸, «כל בעלי השיר יוצאין בשיר ונמשכין בשיר», שכל עלי' מדרגא לדרגא (שיוצאים מהדרגא הקודמת ונמשכים לעלות למעלה) היא ע"י שיר, ולכן גם עליית העולמות ביום השבת היא ע"י שיר – דיש לומר, שעיקר העלי' דיום השבת ע"י השיר היא בשבת שירה, וממנו נמשך גם בשאר השבתות⁹. ומה מובן גם בנוגע לעליות דיום ההילולא (כידוע¹⁰ שביום ההילולא נעשית עלי' באין-ערוך לגבי כל העליות שלפני זה), שעיקרם ושלמותם (ביום השבת שקשור עם ענין השיר, ובפרט) בשבת שירה.

וענין נוסף בקביעות כזו (שהעשירי בשבט חל ביום הרביעי) – שהשלמות דיום ההילולא שנעשית ביום השבת שלאחריו (שבת שירה) כוללת גם השלימות היתירה דיום ה'ט"ו בשבט (ביום שני¹¹) שהוא בג' הימים (שבת, יום ראשון ויום שני) שנחשבים (בכמה ענינים)

א. בהקביעות העשירי בשבט (יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) ביום הרביעי בשבוע (בכמה שנים וכן בשנה זו) – כמה ענינים:

לכל לראש – מעלתו של יום הרביעי בשבוע (מצ"ע), שבו נתלו המאורות, «שני המאורות הגדולים»¹.

ועוד וג"ז עיקר – שנקרא «קמי שבתא»², כיון שבו מתחילה ההכנה ליום השבת שלאחריו (שבשנה זו בו נעשית העלי' והשלמות דיום ההילולא באופן ד"ויכולו"³), כמודגש בשירו של יום שסימו וחותמו ב"לכו נרננה הקטן"⁴, ההתחלה (ג' פסוקים ראשונים) דמזמור «לכו נרננה»⁵ שאמירתו בשלימות היא בקבלת שבת, שבוה מודגש ג"כ שהשלמות דיום ההילולא שחל ביום הרביעי היא ביום השבת שלאחריו.

ועילוי נוסף מצד מעלתו המיוחדת של יום הש"ק זה (שהתחלתו ביום הרביעי) – שבת שירה – שבו מודגש הענין ד"לכו נרננה" (רינה ושירה), הן בהתחלת המזמור בשירו של יום הרביעי, והן ובעיקר בשלימותו בקבלת שבת.

ויומתק יותר ע"פ הידוע⁶ ש"שיר"

7 תהלים צב, א. וראה ר"ה לא, א.

8 ריש פ"ה.

9 להעיר, שהציווי על יום השבת (לראשונה) הוא בפרשת בשלח (פרשת שירה) – «שם שם לו חק ומשפט גוי», «במרה נתן להם . . שבת כו" (טו, כה ובפרש"י), ובפרטיות בפרשת המן, «והי' ביום הששי והכינו גוי" (טז, ה), «שבתון שבת קודש לה' מחר וגוי" (שם, כג), «ראו כי ה' נתן לכם השבת וגוי" (שם, כט).

10 ראה סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 175 ואילך. 225 ואילך.

11 והתחלתו בערב ט"ו בשבט (שאין אומרים תחנון במנתה) – ביום ראשון (מוצאי שבת), שנקרא «יום אחד», שבוה מודגשת השייכות ליום הש"ק שקביעותו ביום י"ג בחודש, בגימטריא «אחד».

1 בראשית א, טו.

2 פסחים ק, סע"א.

3 בראשית ב, א. וראה לקו"ת בהר מא, א. אוה"ת ע"ה. ועוד.

4 לקו"ד ח"א לג, רע"א. «היום יום" כ"ג כסלו.

5 והתידוש בוה – ששירו של יום הרביעי הוא המזמור שלפניו (מזמור צ"ד, «אל בקמות ה' גוי" עד «צמימת ה' אלקינו», ואעפ"כ, ממשכים גם התחלת המזמור שלאחריו (מזמור צ"ה).

6 תו"א תשא (בהוספות) קיג, א. אוה"ת בראשית (כרך ג) תקיד, א ואילך.

האלקים על ההר הזה¹⁹.

ופרשת יתרו - שנוסף על היותה הפרשה דמתן-תורה, מדובר בתחילתה (ועל שם זה נקראת הפרשה כולה) אודות הודאת יתרו (כתוצאה מזה ששמע השמועה ד"קריעת ים סוף ומלחמת עמלק²⁰ שבפרשת בשלח), "עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלקים וגו'²¹", שהיתה ההכנה למתן-תורה²².

ויש לומר, שבפרטי הענינים שבפרשיות בשלח ויתרו ע"ד ההכנה למתן-תורה נכללת גם (וג"כ עיקר) ההכנה להשלימות דמתן-תורה שתהי' לעתיד לבוא ("תורה חדשה מאתי תצא"²³) - כמרומז:

בפרשת בשלח - (א) בשירת הים (בקריעת ים סוף), שסיומה וחותמה "מקדש²⁴ אדניי כוננו ידיך", "בשתי ידים, ואימתי יבנה בשתי ידים כשה' ימלוך לעולם ועד²⁵", לעתיד לבוא שכל המלוכה שלו", (ב) במלחמת עמלק (בסוף פרשת בשלח), שסיומה וחותמה, "מחה²⁶

למציאות אחת¹², שנוסף לכך שבו, "קיימא סיהרא (דהודש שבט) באשלמותא"¹³, ה"ה גם, "ראש¹⁴ השנה לאילן"¹⁵.

וע"פ הידוע¹⁶ ש"המועדים של כל השנה . . . (גם) מועדי דרבנן . . . ככולן יש שייכות לאותן הפרשיות שחלות בהן" - יש לבאר הקשר והשייכות דכהנ"ל לפרשת בשלח, פרשת השבוע דיום ההילולא ודיום הש"ק שלאחריו, ולפרשת יתרו, פרשת השבוע דט"ו בשבט, שמתחילין לקרותה בתפלת מנחה דשבת פ' בשלח.

ב. ובהקדם הנקודה המשותפת דב' הפרשיות בשלח ויתרו - הכנה למתן-תורה:

פרשת בשלח - שבה מדובר אודות שלימות היציאה ממצרים (בקריעת ים סוף¹⁷), שהיא ההכנה למתן-תורה, כמ"ש¹⁸ "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את

(12) ראה פסחים שם. ועוד. ולהעיר גם מהדין (שו"ע אדה"ו או"ח סממ"ה ס"ג. ובכ"מ) שפחות משלושה כלבוד דמי.

(13) זהר ח"א קנ, רע"א. ח"ב פה, רע"א. ועוד. וראה שמו"ר פט"ו, כו.

(14) ר"ה בתחלתה - כדעת ב"ה, שהלכה כמותם (ראה רמב"ם הל' תרומות פ"ה הי"א. הל' מע"ש פ"ה ה"ב).

(15) להעיר מהשייכות לבעל ההילולא, ששמו הראשון "יוסף", מלשון הוספה - שהו"ע הצמיחה דאילן (ראה לקוטי לוי"צ אג"ק ע' תיג. שה"ש תשמ"ח ח"א ס"ע 244 ואילך. תשמ"ט ח"א ע' 213 ואילך).

(16) של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצו, א).

(17) כש"וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים", "שפלטן הים על שפתו כדי שלא יאמרו ישראל כשם שאנו עולים מצד זה כך הם עולין מצד אחר רחוק ממנו וירדפו אחרינו" (פרשתנו יד, ל ובפרש"י) - שעד אז היתה אימת מצרים עליהם (ראה לקו"ש חכ"ב ע' 34. וש"נ).

(18) שמות ג, יב ובפרש"י (משמור"ר פ"ג, ד).

(19) ובפרט ע"פ המבואר בדרושי חסידות שהענין דקרי"ס כשלעצמו (נוסף על השלימות דיצי"מ) הוא הכנה למתן-תורה - כי, בקרי"ס הי' החיבור דים ויבשה, עלמא דאתכסייא ועלמא דאתגלייא, שזוהי ההכנה להחיבור דעליונים ותחתונים במ"ת (ראה שער האמונה לאדהאמ"צ פ"ז ואילך. אוה"ת פרשתנו ע' תיו ואילך. ועוד).

(20) ר"פ יתרו ובפרש"י.

(21) שם, יא.

(22) כדאיתא בזהר (ח"ב טו, ב. סה, א), ככדין אסתלק ואתייקר קובה עילא ותתא ולבתר יהיב אורייתא" (וראה אוה"ת ר"פ יתרו. שה"מ עטר"ת ע' רצא ואילך. שה"מ תש"ט ס"ע 56 (הב') ואילך. לקו"ש ח"א ע' 74 ואילך. ועוד).

(23) ישע"י נא, ד. ויק"ר פ"ג, ג.

(24) טו, יז ובפרש"י.

(25) שם, יח.

(26) יז, יד"טו ובפרש"י.

ובפרשת יתרו - כמבואר בדרושי חסידות³² ש"יתרו", ע"ש ש"יתר פרשה אחת בתורה ואתה תחזה²⁰, רומז על ההוספה (יתר) בתורה לעתיד לבוא ("תורה חדשה מאתי תצא") באופן של ראי' (תחזה)³³.

ולהבין תוכן הענינים דשירת הים ומלחמת עמלק והמשכם (בהודאת יתרו ושייכותם להשלימות דמתן-תורה לעתיד לבוא - יש להקדים ולבאר מ"ש בהתחלת הפרשה, "ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא") אשר הוא קרוב³⁴ וטוב לנחותם בדרך ההוא³⁵, "דרך ישר ליכנס בארץ כנען"³⁶. . ויסב אלקים את העם דרך

אמחה את זכר עמלק. . כי יד על כס י"ה מלחמה לה' בעמלק מדור דור²⁷, "נשבע הקב"ה שאין שמו שלם²⁸ ואין כסאו שלם עד שימחה שמו של עמלק, שנאמר²⁹ האויב תמו חרבות לנצח, והו עמלק. . מהו אומר אחריו וה³⁰ לעולם ישב, הרי השם שלם, כונן למשפט כסאו, הרי כסאו שלם"³¹;

27 "מדרא דעלמא דין ומדרא דמשיחא ומדרא דעלמא דאתי" (תיב"ע).
28 "אע"פ ש"י"ה" הוא גם שם בפ"ע (רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ו ה"ד), וכמ"ש בשירת הים (טו, ב), "עזי וזמרת י"ה".
29 (תהלים ט, ז).
30 שם, ה.

31 ויומתק יותר - שגם השלימות דבית המקדש ("מקדש אדניי כוננו ידיך") תלוי במחייית עמלק, כמודגש בה"ש של מצות (ש)נצטוו ישראל בכניסתן לארץ, למנות להם מלך. . ולהכרית זרעו של עמלק. . ולבנות בית הבחירה" (רמב"ם ריש הלכות מלכים - מסנהדרין כ, ב), שמה מובן, ש"ע"י השלימות (דמנוי מלך) והכרתת זרעו של עמלק, נעשית גם השלימות דבנין בית הבחירה**. ויש לומר, שענין זה מרומז בב' אופני הניקוד דתיבת "זכר", בצירי או בסגול*** - "זכר" בצירי (ב' נקודות) רומז על (מחייית עמלק שקדמה ל)שתי מקדשות (בית ראשון ובית שני), ו"זכר" בסגול (ג' נקודות) רומז על (מחייית עמלק שקודמת ל)ביהמ"ק השלישי והמשולש****.

(* כולל ובעיקר - ה' ימלך לעולם ועד", שכל המלוכה שלו).

(** ועפ"ז יל הרמז בהמשך הכתובים: "מקדש אדניי כוננו ידיך" (השלימות דביהמ"ק), כיון ש"ה' ימלך לעולם ועד" (השלימות דמינוי מלך), ולאח"ז (בטיסין הפרשה) "מחה אמחה את זכר עמלק" (השלימות דמחייית עמלק).

*** ומנהגו שקורין שניהם, אלא, שבפ' בשלח (ובפורים) מקדימים זכר בסגול ואח"כ זכר בצירי, ובפ' תצא מקדימים זכר בצירי ואח"כ זכר בסגול (ספר המנהגים חב"ד ע' 72. וש"ג).

**** וי"ל באופן אחר קצת (ובפרט בהקריאה דפרשת בשלח שמקדימים זכר בסגול לזכר בצירי) - שזכר בסגול (ג' נקודות) קאי על פרטי הדרגות

32 "סה"מ עטר"ת ותש"ט שבהע' 22.
33 והטעם שנאמר, "תחזה" בלשון תרגום (אף שלעתידי לבוא תהי' ראי' ממש) - "לפי שעכשיו הוא בבחי' התעלמות ועיקר הגילוי (באופן של ראי') יהי' לעתיד לבוא" (סה"מ עטר"ת ותש"ט שם).

34 "כי מצרים עד ירושלים דרך פלשתים אינו מרחק רב והוא כמו מהלך עשרה ימים בדרך הישרה" (ראב"ע ריש פרשתנו).

35 רמב"ן ריש פרשתנו. - ויש לומר, שגם לפירוש רש"י "כי קרוב הוא ונוח לשוב באותו הדרך למצרים", הסיבה הכתוב לפרש הטעם על זה ש"לא לנחותם דרך ארץ פלשתים היא בגלל שזוהי הדרך הישרה והקרובה לארץ ישראל*", אלא, שרש"י מדייק הלשון "כי קרוב הוא" (ולא "אף שקרוב הוא"), שכוונת הכתוב לפרש הטעם על זה ש"לא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים" (ולא הטעם על זה שלכאורה הי' צריך לנחותם דרך ארץ פלשתים), ולכן מפרש שהטעם הוא, "כי קרוב הוא ונוח לשוב באותו הדרך למצרים".

36 רשב"ם ריש פרשתנו.

דהמשכן, בית ראשון ובית שני, וזכר בצירי קאי על ב' האופנים הכלליים בהמקדש, מקדש שקיומו במשך זמן ואח"כ חרוב, ומקדש נצחי (שיבנה בשתי ידיים).

(* ובדאי שאין כאן פלגותא במציאות.

- יש לומר:

בפירוש „אחד עשר יום מחורב“ (י"א המסעות) איתא במדרש⁴⁵ שקאי על „מיוחד שבעשרה . . . שהוא אחד שהוא ראש לכל הדברות, אנכי⁴⁶ ה' אלקיך“, היינו, ש„אחד עשר יום מחורב“ מורה על בחי' אחד שלמעלה (ועשרת הדברות שניתנו בחורב, בחי' „אנת הוא חד ולא בחושבן“⁴⁷, מהותו ועצמותו ית' שלמעלה מעשר ספירות⁴⁸).

ויש לומר, שכוונת הקב"ה בכך ש„לא נחם גוי ויסב גוי דרך המדבר“, „י"א מסעות . . . נשאם הקב"ה דרך המדבר מ' שנה“, היא, שבחינת „אחד עשר“ („אנת הוא חד ולא בחושבן“, שלמעלה מעשר ספירות ועשרת הדברות) תומשך ותתגלה בפנימיותם ע"י ההליכה במדבר במשך ארבעים שנה („בן ארבעים לבינה“⁴⁹), שבהם „נתן⁵⁰ ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע“, „שאינ אדם עומד

מכללות הענין בשמו"ר שם, שלפני ולאחרי מאמר זה מפרש „ולא נחם אלקים גוי“ במעלתן של ישראל, בניו של הקב"ה, שגם לאחרי שהקב"ה הוציאן ממצרים לא ה' מתנחם על זה שהמצריים שעבדו אותם כו', עד שהשליכם לים, משמע, שגם בפירוש זה (ש„לא נחם“ ב"א יום אלא במ' שנה) מודגשת מעלתן של ישראל.

(45) שמו"ר פמ"ב, ה.

(46) יתרו כ, ב.

(47) תקו"ז בהקדמה (יו, א).

(48) יהל אור ע' מת. אוה"ת דברים ע' יט.

סה"מ עטר"ת ע' תקנב. תקפו.

(49) אבות ספ"ה.

(50) תבוא כט, ג ופרש"י שם, ו (מע"ז, ה) ריש

ע"ב).

המדבר ים טו"ף, שלכן ה' צורך בקריעת ים טו"ף (ושירת הים), ובהמשך לזה מלחמת³⁷ עמלק³⁸, ובהמשך לשניהם („קריעת ים סוף ומלחמת עמלק“) הודאת יתרו, כדלקמן.

ג. על הפסוק „ולא נחם וגו'“ - איתא במדרש³⁹: „ממצרים לארץ ישראל י"א מסעות, אלא נשאם הקב"ה דרך המדבר מ' שנה, שנאמר⁴⁰ אחד עשר יום מחורב⁴¹, ואח"כ ויה⁴² בארבעים שנה⁴³, לכך נאמר ולא נחם אלקים“.

ובביאור הענין ש„י"א מסעות נשאם הקב"ה דרך המדבר מ' שנה“ למעלות⁴⁴

(37) שבסוף פרשתנו (ובס"פ תצא), משא"כ „מלחמת וירד העמלקי והכנעני וגו'“ (שבפרשת שלח יד, מה), שעלי' נאמר בתהלת פרשתנו „ולא נחם גוי פן ינחם העם בראותם מלחמה גוי“, כפירוש רש"י.

(38) „משל לאמבטי רותח . . . הקירה לפני אחרים, אף כאן . . . (כש)קרע הים לפניהם . . . נפל פחדו על כל האומות . . . בא עמלק . . . הקירו כו'“ (נתחומא תצא ט (בסופו)).

(39) שמו"ר פרשתנו פ"כ, יג. וראה גם ספרי יל"ש ופרש"י דברים א, ב (וראה לקמן הערה 44).

(40) דברים שם.

(41) „מסע ליום, שם“ש אחד עשר יום וגו' עד

קדש ברנע, שבי"א יום היו מגיעים לקדש שהיא קצה גבול ארץ אדום קרוב לא"י“ (פי' מהרו"ו).

(42) שם, ג.

(43) וי"ל שעד"ז גם בפרשתנו - שלאחרי „ולא נחם גוי ויסב גוי דרך המדבר“, נאמר בהמשך הפרשה (טז, לה) „ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד בואם אל ארץ נושבת“.

(44) במפרשים לשמו"ר שם, ש„נשאם הקב"ה דרך המדבר מ' שנה“ מפני „שקלקלו מעשיהם“, כבספרי יל"ש ופרש"י שם. ולכאורה פירושם צ"ע, כי, בספרי יל"ש ופרש"י פירשו הפסוק „אחד עשר יום מחורב“ שהוא מדברי התוכחות, משא"כ בשמו"ר מפרש הפסוק „ולא נחם אלקים גוי“, שאין זה שייך לדברי התוכחות*. ויתירה מזה:

(* וראה אוה"ת דברים ע' טז: „המדרש דפ'

ד. ובפרטיות יותר ה"ז קשור עם (ונעשה ע"י) פרטי הענינים שבפרשה, ומהם - הליכת בניי במדבר (ו"יסב גו' דרך המדבר) בכל פרטי מ"ב המסעות שהיו במשך הארבעים שנה (עד בואם אל ארץ נושבת⁵⁸), החל מהמסעות שבפרשתנו - ו"יסעו מסוכות ויחנו באתם בקצה המדבר⁵⁹, ובפרט לאחרי קרי"ס, ו"יסע גו' ויצאו אל מדבר שור גו'⁶⁰, ו"יסעו גו' ויבואו גו' אל מדבר סין⁶¹, ו"יסעו גו' ממדבר סין למסעיהם וגו'⁶²:

ידוע⁶³ שתכלית הכוונה בהליכת בניי במדבר היא כדי לברר ניצוצות הקדושה שנפלו ב"מדבר העמים"⁶⁴, ששרשם מדרגא נעלית ביותר (עולם התהו שלמעלה מעולם התיקון), ועי"ז שישאל מבררים ניצוצות הקדושה ומעלים אותם לשרשם ומקורם, נמשכת ומתגלה אצלם דרגא נעלית זו.

והענין בזה - שניצוצות הקדושה שנפלו ב"מדבר העמים" שרשם מבחי' "אחד עשר" שלמעלה מהשתלשלות, בחי' המקיף שממנו נעשית היניקה די"א כתרין דלעו⁶⁵, כמרומז בלשון הכתוב, "אחד

על סוף דעתו של רבו וחכמת משנתו⁵¹ עד ארבעים שנה"⁵², שאז יהי' הגילוי דבחי' "אחד עשר"⁵³, ולא עוד אלא שימשיכו ויגלו בחי' "אחד עשר" גם בארץ הלזו הגשמית, שע"ז תהי' הכניסה לארץ ישראל⁵⁴ בשלימות.

ולהוסיף, שענין זה מרומז גם בהתחלת הפרשה: "ויהי בשלח פרעה את העם" - שרומז על פרעה דקדושה, בחי' "חמישית לפרעה"⁵⁵, "דאתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין"⁵⁶ (בחי' שלמעלה מד' אותיות שם הוי', ע"ד "אנת הוא חד"). וענין זה ("בשלח פרעה את העם") הוא הטעם להמשך הכתוב, "ולא נחם אלקים גו' ויסב גו' דרך המדבר גו'", במשך ארבעים שנה - כדי שבחי' פרעה דקדושה תומשך בפנימיות.

ומרומז גם בשירת דבורה שבהפטרה - "בפרוע פרעות בישראל גו' ותשקוט הארץ ארבעים שנה"⁵⁷ - שהגילוי היותר נעלה ד"בפרוע פרעות" ("דאתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין") נמשך "בישראל" ועל ידם גם ב"הארץ" באופן ד"ותשקוט" (בהתייבות ובפנימיות) ע"י העבודה במשך "ארבעים שנה".

(58) פרשתנו טז, לה.

(59) יג, כ.

(60) טז, כב.

(61) טז, א.

(62) יז, א.

(63) ראה לקו"ת מסעי פה, ג ואילך. ובכ"מ.

(64) יחזקאל כ, לח.

(65) "י"א יום הם י"א ניצוצות שהם בק"נ, כי

בקדושה עשר ולא אחד עשר, אבל בקליפה כל המוסיף גורע הם י"א" * (פנ"י ר"פ דברים - הובא באוה"ת שם ע' יז. וש"נ).

(51) עומק ופנימיות חכמתו כמו שהוא לעצמו" (סה"מ שם ע' תקנז).

(52) ומטעם זה ה"י משה בהר ארבעים יום - כי יום שלמעלה חשוב כשנה (אוה"ת שם ע' יח).

(53) ומרומז גם בהמשך הכתוב - "ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש", שלאחרי "ארבעים שנה" נמשכת ומתגלה בחי' "עשתי עשר".

(54) להעיר (ע"ד הרמז) שארץ ישראל ר"ת א"י ("א" - "אחד עשר", א' שמספרו אחד, ואח"כ י' שמספרו עשר.

(55) ויגש מזו, כד.

(56) זח"א ר"י, א. וראה בארוכה סה"ש תשנ"ב

ח"א ע' 281 (לעיל ע' 225) ואילך.

(57) ס' שופטים ה, ב"לא.

(* להעיר שאלופי עשו מספרם י"א (ספר הלקוטים להאריז"ל פ' וישלח. ועוד).

מסעות) במשך ארבעים שנה⁶⁹ - שאילו הי' הקב"ה מוליכם ב"א מסעות (בי"א יום) הי' הבירור (רק) ע"י המשכת וגילוי אור עליון (בחי' אחד עשר) מלמעלה למטה, שאינו פועל כ"כ במציאות התחתון, ולכן, נשאם הקב"ה דרך המדבר מ' שנה⁷⁰, שעי"ז הי' הבירור (גם) ע"י עבודתם של ישראל בדרך מלמטה למעלה, שהפעולה בהתחתון היא בשלימותה; וביחד עם זה, ישנו גם העילוי והמשכת וגילוי אור עליון, בחי' „אחד עשר“, מלמעלה למטה (שאי אפשר להגיע אליו ע"י העבודה מלמטה למעלה שהיא במדידה והגבלה) - „י"א מסעות . . . נשאם הקב"ה דרך המדבר מ' שנה⁷¹ - שהבירור בדרך מלמטה למעלה (בארבעים שנה) חדור ונעשה בכח הגילוי דבחי' אחד עשר מלמעלה למטה⁷² (חיבור ב' המעלות דמלמעלה למטה ומלמטה למעלה גם יחד).

ועד"ז בנוגע למלחמות עמלק שבסיום הפרשה - „כי יד על כס י"ה מלחמה לה' בעמלק גו", „אין השם שלם כו' עד שימחה שמו של עמלק“ - „עמלק“ הוא מזרעו של עשו (שעיר), בחי' י"א דלעו"ז

(69) ראה גם אוה"ת וסה"מ עטר"ת שם. אלא, ששם מבואר (בעיקר) מעלת הבירור בדרך מלמעלה למטה, וכיון שקולקלו הי' צ"ל הבירור בדרך מלמטה למעלה, וכאן מבואר גם מעלת הבירור בדרך מלמטה למעלה, בהתאם להאמור שבמאמר המדרש כאן מודגשת המעלה שבהליכה במדבר ארבעים שנה.

(70) ויומתק יותר - שמ' שנה שנתעכבו ישראל במדבר הם כנגד „ויהי עשו בן ארבעים שנה“ (אוה"ת וישלח (כרך ה') תתעג, א), שבהם נעשה הבירור די"א דלעו"ז.

(71) כי, בהבירור בדרך מלמטה למעלה, „אינו נכלל עדיין בקדושה ממש להיות בבחי' אלקות (ובודאי לא בבחי' האלקות ד, „אנת הוא חד“), וצ"ל בירור שני כו" (סה"מ עטר"ת שם).

עשר יום מתורב דרך הר שעיר“, ש, אחד עשר יום“ הם „דרך להר שעיר“⁶⁶ (ח"ו), וע"י עבודתם של ישראל בבירור הניצוצות והעלאתם לשרשם ומקורם בבחי' „אחד עשר“ דקדושה⁶⁷, נמשכת ומתגלה בחי' „אחד עשר“ בישראל (המשכת המקיף בפנימיות, שההמשכה היא למקום הראוי דוקא⁶⁸), ועי"ז ניתוסף אצלם עליו גדול יותר לגבי עבודתם בעניני התומ"צ, עשרת הדברות הקשורים עם עשר ספירות, שלמות הקדושה במדידה והגבלה⁶⁸.

ויש להוסיף ביאור בהחילוק שבין „י"א מסעות“ (י"א יום) לההליכה במדבר (מ"ב

66 ראה שמו"ר פמ"ב, ז: „אמר ר' שמעון בן יוחאי י"א יום היו עם הקב"ה וכ"ט יום היו מתחשבים היאך לעשות את העגל, כמ"ש אחד עשר יום מתורב, ואח"כ באו לדרכי עשו, דרך הר שעיר. ור"א בן יעקב אומר כ"ט יום היו עם הקב"ה וי"א יום היו מתחשבים היאך לעשות את העגל, כמ"ש אחד עשר יום דרך הר שעיר, שעשו מעשה שעיר“ - הובא ונתבאר באוה"ת וסה"מ עטר"ת שם*.

(67) וכן „שעיר“ דקדושה - שערות דקדושה, „עתיק יומין . . . שער רישי' כעמר נקא“, י"ג תיקוני דיקנא.

(68) ראה אוה"ת פרשתנו (ע' סג ואילך) בביאור מארו"ל על הפסוק „ופרעה הקריב“, שהקריב לבן של ישראל לאביהם שבשמים“ (ראה תנחומא פרשתנו ת. שמו"ר פכ"א, ה) - שהקריב אותם לבחי' „החמישית לפרעה“, „אנת הוא חד ולא בחושבן“, עיי"ש.

(* ולהעיר, שבאוה"ת מביא ב' הדעות שבמדרש, ובסה"מ עטר"ת מביא רק דעת ראב"י. ואולי י"ל הטעם, שבאוה"ת מדובר גם אודות היניקה די"א דלעו"ז מ"א דקדושה, כמרומו בדת רשבי" ש, י"א יום היו עם הקב"ה ואח"כ באו כו". ובסה"מ עטר"ת מדובר (בעיקר) אודות הקולקלו די"א דלעו"ז, כמרומו בדת ראב"י ש, י"א יום היו מתחשבים היאך לעשות את העגל.

שבפרשיות בשלח ויתרו הם הכנה להשלימות דמתן-תורה לעתיד לבוא:

ידוע⁷² שמתן-תורה הו"ע הדפ-עמי, כיון שבו ניתנו (לא רק כל עניני התורה שמתחדשים ע"י תלמיד ותיק, אלא גם עניני התורה שיתגלו לעתיד לבוא ע"י הקב"ה. ואעפ"כ נאמר, "תורה חדשה מאתי תצא", חידוש ממש, כיון שבמתן-תורה היו ענינים אלו בתכלית ההעלם לגמרי, עד כדי כך, שהתגלותם היא חידוש ממש.

ומהביאורים בזה - שבמתן-תורה ניתנו בגלוי עשרת הדברות, כנגד עשרה מאמרות ועשר ספירות, דרגת האלקות שיש לה ערך ושייכות לעולם (כמודגש בנגלה דתורה, הלכות בנוגע להנהגת האדם בעולם), ואילו דרגת האלקות שאין לה ערך ושייכות לעולם לא באה בגלוי אלא בהעלם; ולעתיד לבוא תתגלה בתורה דרגת האלקות שבאין-ערוך לגמרי לעולם (כמודגש בפנימיות התורה, "סוד טעמי" ומסתר צפונותי"⁷⁸, ידיעת אלקות), ועד להגילוי דמהותו ועצמותו ית' ממש - כדיוק הלשון, "תורה חדשה מאתי תצא", "מאתי דייקא, וכמ"ש י" כי כולם ידעו אותי" - בחי', "אחד עשר יום (שלמעלה מעשה"ד שניתנו) מחורב", "אנת הוא חד ולא בחושבן".

ויש לומר, שענין זה מרומז גם בהכנה למתן-תורה (שצריכה להיות גם מעין דוגמת השלימות דלעתיד לבוא שניתנה בהעלם במתן-תורה) - בהמסעות במדבר, במלחמת עמלק ובהודאת יתרו, שתוכנם הוא ביורר והעלאת ניצוצות הקדושה לשרשם ומקורם בבחי', "אחד עשר", כנ"ל.

(„אחד עשר יום גו' הר שטיר“, וע"י (ביורר)⁷² ומחייט עמלק [מחה אמחה"ע"י הקב"ה) ו„תמחה" (ע"י ישראל), ר"ת אמת⁷³, אמחה מחה תמחה], נמשכת ומתגלה בישראל בחי' י"א דקדושה, שזהו"ע ד„השם שלם“, לא רק י"ה (כי יד על כס י"ה), אלא גם ו"ה, בגימטריא י"א, שרומז על המשכת וגילוי בחי' „אחד עשר“ בכל פרטי עניני העבודה שמצד עשר כחות הנפש שנחלקים להנסתרות (י"ה) והנגלות“ (ו"ה נגלות)⁷⁴.

ועד"ז בנוגע להודאת יתרו וביאתו למשה (בהתחלת פרשת יתרו) - שהגיור דיתרו⁷⁵ הו"ע ביורר ניצוצות הקדושה שנפלו למטה⁷⁶, ששרשם בבחי' י"א דקדושה, וע"י בירורם והעלאתם לשרשם ומקורם נעשה הוספה ויתרון אצל ישראל, שזהו"ע „יתר פרשה אחת בתורה“, שרומז על ההוספה דבחי' „אחד עשר יום מחורב“, שלמעלה מעשרת הדברות שניתנו מחורב⁷⁷.

ה. עפ"ז יש לבאר שפרטי הענינים

72 להעיר ממארו"ל ש„מבני בניו של המן למדו תורה כו" (גיטין נו, ב. ושי"ב).

73 להעיר מירושלמי ריש סנהדרין: „אמת... אל"ף ריש" דאלפא ביתא מ"ם באמצעיתא תי"ו בסופה, לומר אני ה' ראשון גו' ומבלעדי אין אלקים" - גילוי דרגא נעלית ביותר שנמשכת והודרת עד למטה מטה („בריה התיכון המברית מן הקצה אל הקצה“), שמצדה אין נתינת מקום ללע"ז (ע"י בירורה והעלאתה לקדושה, או ע"י ביטול מציאותה).

74 ראה תנא אנה"ש ספ"ד. לקו"ת פקודי ג, ב ואילך. ראה כס, א ואילך. ובכ"מ.

75 כולל גם „וילך לו אל ארצו“, לגייר בני משפחתו (יתרו יח, כז ובפרש"י). - ויש לומר, שבלשון הכתוב, „וילך לו אל ארצו“ מרומז גם „הגיור“ ד„ארצו“ ממש ע"י עבודת הביורים.

76 ע"ד הפירוש במארו"ל „לא הגלה כו' שיתוספו עליהם גרים“, כדלקמן ס"ה.

77 ראה אוה"ת יתרו ריש ע' תרלד.

78 פרש"י שה"ש א, ב.

79 ירמ' לא, לג.

ארץ עשר אומות, כיון שנוסף על ארץ שבע אומות (בירור ז' מדות דתוהו⁸²) יהי גם הכיבוש דג' הארצות דקיני קניזי וקדמוני⁸⁷ (בירור כח"ב דתוהו⁸²), ועד שעתידה ארץ ישראל שתפשט בכל הארצות⁸⁸, שכל העולם יהי בבחי' "ארץ ישראל", דירה לו ית' בתחתונים⁸⁹, בדוגמת הדירה שבה מתגלה עצמותו של הדר בהדירה⁹⁰, גילוי העצמות, "אנת הוא חד".

ו. ויש להוסיף, שהאמור לעיל מודגש גם בהשם דש"ק זה ע"ש שירת הים - שבת שירה:

ב, "שבת שירה" נכללים כל עניני עליות שנעשים ע"י שיר, "כל בעלי השיר יוצאין בשיר ונמשכין בשיר" (כנ"ל ס"א). וע"פ הידועי' שכל העליות נכללים בשם מ"ב ד, "אנא בכח" (שיש בו מ"ב

אלא, שאז היתה רק התחלת ההכנה להשלימות דמתן-תורה דלעתיד לבוא, ועיקרה ושלמותה היא ע"י "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות"⁸⁰ ב, "מדבר העמים" (כידוע שכל זמן משך הגלות נרמז במ"ב המסעות שבמדבר⁸¹), לברר ולהעלות ניצוצות הקדושה, כידוע הפירוש במארו"ל⁸², "לא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות אלא כדי שיתוספו עליהם גרים", שהו"ע בירור והעלאת ניצוצות הקדושה⁸³, ועד לגמר ושלמות הבירור כשיקויים היעוד⁸⁴, "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ", וזהו"ע "מחה אמה את זכר עמלק"⁸⁵.

ומזה באים תיכף להשלימות דמתן-תורה באופן ש, "תורה חדשה מאתי תצא", וכן להשלימות דהכניסה לארץ טובה ורחבה בגאולה האמיתית והשלימה⁸⁶ -

(80) תניא רפ"ז.

(81) סיומם וחותמם ב, "ירדן ירחו", בחי' והרחיח ביראת ה' שנאמר במשיח צדקנו, "דמורה ודאין" (סנהדרין צג, ב. לקו"ת שבהערה 63).

(82) פסחים פו, ב. וראה אוה"ת פרשתנו ע' עתר ואילך.

(83) ראה תו"א בראשית ו, א. שם ר"פ לך לך. אוה"ת שם. ועוד.

(84) זכרי' יג, ב.

(85) וכיון ש, ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אובד", הרי, ע"י ביטול ומחית עמלק מתבטל "רוח הטומאה" לגמרי.

(86) להעיר שגם הגאולה קשורה עם מספר רבעים (ע"ד הארבעים שנה שהיו בני' במדבר העמים) - "לסרבה המשרה", מ"ם סתומה באמצע התיבה, שרומז על סתימת פירצת הגלות, "חומות ירושלים אשר הן פרוצים", מ"ם פתוחה בסוף

התיבה (ראה ספר הערכים - חב"ד מערכת אותיות התורה אות מ"ם) (ס"ע רב ואילך, ו"ש"ו). (87) שהובטחו לאברהם בברית בין הבתרים, "עשר אומות יש כאן, ולא נתן להם אלא שבעה גוים, והשלשה . . . עתידים להיות ירושה לעתיד" (פרש"י לך לך טו, יט - מב"ר ספמ"ד).

וראה במדבר פ"ד, א: "שלשה אומות אסר הקב"ה לישראל לכשנכנסו לארץ לירש את ארצם . . . ארץ פלשתים מגין דכתיב ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים . . . ולעתיד לבוא עתיד הקב"ה להחיר שלשתן לישראל, שנאמר ועפוי בכתף פלשתים ימה" (ראה אוה"ת פרשתנו ע' פסו).

(88) ראה ספרי דברים בתחלתו. פס"ר פ' שבת ור"ה. יל"ש ישעי' רמז תגן. לקו"ת מסעי פט, ב. (89) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ"ז. ובכ"מ.

(90) ראה סה"מ מילוקט ח"ב ע' רמא. וש"נ.

(91) אוה"ת דרושי שבועות ע' קלה. סה"מ תרס"ד ע' קפ. ועוד.

האומות שענין מלקטים הניצוצים דתוהו שהם מבחי' פרוות כו"ו (אוה"ת פרשתנו ע' שדס).

(* ויתירה מזה - שמהפכים הפירצה למעמד ומצד ד, פרוות תשב ירושלים" (זכרי' ב, ח). ולהעיר מהשייכות להפסרה דפרשתנו: "צדקת פרונו בישראל" (שופטים ה, יא) - שהוא גילוי בחי' פרונו, לשון פרוות תשב ירושלים . . . ע"י שפירון לבין

. כל השירות כולן קרואות בלשון נקבה, כשם שהנקבה יולדת כך התשועות שעברו הי' אחריהם שעבור, אבל התשועה העתידה להיות אין אחרי' שעבור לכך קרואה בלשון זכר⁹⁸.

ומהחילוקים שביניהם⁹⁹ - שבשירה בלשון נקבה נרגשת בעיקר העלי' מלמטה למעלה, שהמקבל מצ"ע (נקבה) משתוקק ומתגעגע לצאת ממדרגתו ולהכלל בדרגא נעלית יותר, משא"כ בשיר בלשון זכר נרגשת בעיקר השפעת וגילוי אור העליון מלמעלה למטה, שעל ידו נעשית הדביקות והתכללות בהעליון¹⁰⁰. כלומר, עם היותו "שיר" שענינו עלי' מלמטה למעלה, ה"ז באופן שנרגש בו (לא כ"כ הגעגועים, אלא בעיקר) הדביקות וההתכללות בהגילוי דהעליון, ועי"ז יש בו ב' המעלות דמלמטלמ"ע ומלמעלה למטה גם יחד.

ויש לומר, שב"שבת שירה" (הקשורה גם עם "העשירית" . שיר חדש . בלשון זכר) ישנה השלימות דכל השירות באופן של עלי' מלמטה למעלה, ונוסף לזה נרגשת הדביקות וההתכללות מצד הגילוי שלמעלה מעשר - בחי' "אחד עשר", "אנת הוא חד ולא בחושבן" (ע"ד "י"א¹⁰¹ מסעות . . נשאם הקב"ה דרך המדבר מ' שנה", כנ"ל ס"ד).

ויש לקשר זה עם הענין ד"שיר¹⁰²

98 וראה גם שמור (פרשתנו) פכ"ג, יא. תוד"ה ה"ג ונאמר - פסחים קטו, ב.
99 ראה גם סידור (עם דא"ח) סז, ב ואילך. אוה"ת שה"ש ע' ג. המשך תער"ב ח"ב ע' א' אקה. ועוד.

100 משא"כ בהעלי' מלמטה למעלה אינו נכלל עדיין בהעליון ממש (כנ"ל הערה 71).
101 ולחידודי להעיר (ע"ד הרמז) ש"א ישר" ר"ת (א"י) י"א (ראה לעיל הערה 54).
102 להעיר שבכמה ק"ק בישראל נהגים לומר שיר השירים לפני קבלת שבת.

תיבות)⁹², "ועד"ו היו כל המ"ב מסעות שהם כנגד שם מ"ב הוא בחי' עלי' ממדרגה למדרגה כו"⁹³, מ"ב עליות⁹⁴ שע"י עבודת הבירורים שבמדבר העמים - נמצא, שב"שבת שירה" (שכולל כל העליות שע"י שיר) נכללים כל העליות שנעשים ע"י מ"ב המסעות שבמדבר העמים, כללות מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות.

ולאחרי גמר עבודת הבירורים בכל פרטי העליות דמ"ב המסעות שבמדבר העמים שכלולים ב"שבת שירה" - באים ל"שיר חדש" דלעתיד לבוא⁹⁵:

איתא במכילתא⁹⁶, "עשר שירות הן⁹⁷, הראשונה שנאמרה במצרים . . השני' על הים, שנאמר אז ישיר משה . . הששית שאמרה דבורה וברק, שנאמר ותשר דבורה וברק בן אבינועם . . העשירית לעתיד לבוא, שנאמר שירו לה' שיר חדש

92 שלכן אומרים, "אנא בכח" בכל זמן של עלי' מלמטה למעלה, כמו בק"ש על המטה, שאז נעשית העלי' דעבודת כל היום, ובקבלת שבת, שאז נעשית העלי' דעבודת כל השבוע (אוה"ת וסה"מ שם).

93 תו"א פרשתנו סב, רע"ג.

94 ראה לקו"ת מסעי (פט, א ואילך) ביאור החילוק שבין מ"ט מיים דספה"ע (ו' מדות שכל א' כולל מז') למ"ב המסעות (ו' פעמים ז') - ש, מלמעלה למטה הם מ"ט . . שממשיכים מקיפים מלמעלה למטה לכל הו' מדות . . גם בחי' מלכות . . משא"כ המסעות שהם מלמטה למעלה אינם כ"א ששה לבד בכל מדה כו". עיי"ש.

95 להעיר ששירת הים נאמרה בלשון עתיד - א, ו ישר", "לעתיד לבוא" (טו, א ובמכילתא עה"פ), שרומז על השיר לעתיד לבוא*.

96 שם. וראה גם יל"ש יהושע רמז כ.

97 ראה גם תנחומא פרשתנו יו"ד. תרגום שה"ש בתחלתו.

(* נוסף לכך ש"מכאן לתחיית המתים מן התורה" (סנהדרין צא, טע"ב. הובא במכילתא ופרש"י עה"פ).

בחי' „אחד עשר“, „אנת הוא חד ולא בחושבן“.

ז. ע"פ האמור לעיל יש לבאר גם הקשר והשייכות דפרשיות בשלח ויתרו לתוכן הזמן שבו קורין פרשיות אלו - בסמיכות להעשירי בשבט:

חודש שבט הוא חודש האחד עשר (להתחלת מנין החדשים מניסן) - „עשתי עשר חודש הוא חודש שבט“¹¹⁰ - ששייך במיוחד להגאולה האמיתית והשלמה¹¹¹ שאז יהי הגילוי דבחי' „אחד עשר“, „אנת הוא חד“, שלכן, מחודש שבט באים לחודש אדר, שבו היתה הגאולה דפורים, גאולה במעמד ומצב ד„אכת¹¹² עבדי אחשורוש אנן“¹¹³, ו„מיסמך גאולה לגאולה“, „פורים לפסח“¹¹⁴, בחודש ניסן „שבו נגאלו ישראל ממצרים ובו עתידין ליגאל, שנאמר¹¹⁵ כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“¹¹⁶.

ובחודש שבט (חודש עשתי עשר) עצמו באים מיום העשירי ליום אחד עשר („אחד עשר יום מחורב“) - אחד עשר שבאחד עשר.

ויש להוסיף בביאור העילוי וההוספה דאחד עשר יום לגבי כללות חודש האחד עשר - (א) שבחי' אחד עשר היא באופן עשר.

באלקות בפילוש כו" (אוה"ת פרשתנו ע' שסו ואילך).

(110) זכרי' א, ז.

(111) כמרומו גם בהשם „שבט“ - ע"ש „שבט מלוכה“ דמלכות בית דוד (ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 264 (לעיל ע' 208)).

(112) מגילה יד, א.

(113) ויתרו מזה - שפורים לא יבטל גם בימות המשיח, שנאמר (אסתר ט, כח), „וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם“ (רמב"ם סוף הל' מגילה).

(114) שם ו, סע"ב ובפרש"י.

(115) מיכה ז, טו.

(116) ר"ה יא, רע"א. שמו"ר פט"ו, יא.

השירים¹⁰³ שהוא „קדש קדשים“¹⁰⁴ - כפירוש המהרש"א¹⁰⁵ ש„עשר שירות היו בעולם וזו למעלה מזו וזו למעלה מכולם (כמ"ש בתרגום), וכיון שכולם קדש הרי העשירי שהוא קודש בכל מקום למעלה מכולם הכא נמי קדש קדשים“ - שהשייכות ד„שיר השירים“ (שנאמר בזמן הזה) לשיר העשירי דלעתיד לבוא, היא, לפי שבו נעשית השלימות דכל השירים שבזמן הזה (כל העליות מלמטה למעלה) כפי שמתקשרים ומתחברים עם השיר חדש דלעתיד לבוא¹⁰⁶ (שנרגשת גם הדביקות וההתכללות בהעליון), ועי"ז באים לשיר חדש לשון זכר דלעתיד לבוא עצמו¹⁰⁷ שהוא למעלה מכל העשרה שירות¹⁰⁸ - שיר שכל ענינו הוא הדביקות וההתכללות עם מהותו ועצמותו ית'¹⁰⁹,

(103) והמשך הכתוב „ישקני מנשיקות פיהו“, „ובבטחים מאתו להופיע עוד עליהם לבאר להם סוד טעמי ומסתר צפונותי“ (פרש"י עה"פ), גילוי דטעמי תורה לעתיד לבוא, „תורה חדשה מאתי תצא“, שאז יהיו הנישואין דהקב"ה וכנס"י (לימות המשיח יהיו נישואין) (שמו"ר ספט"ו), שהוה התוכן ד„שיר השירים“.

(104) ידים ספ"ג.

(105) בחדא"ג ידים שם.

(106) ראה אוה"ת שה"ש ע' ג ואילך. ושם, שהו"ע העל"י דבחי' החכמה לבחי' הכתר הנק' קדש קדשים.

(107) כי, „שיר השירים הם שיר נוקבא ושיר דדכורא שע"י אתעדל"ת . . ושיר דלעת"ל זהו מבחי' שיר חדש שלמעלה מאתעדל"ת (אוה"ת שם).

(108) ההעלאה מבחי' כתר לאוא"ס ב"ה והוא למעלה גם מקדה"ק (אוה"ת שם).

(109) להעיר מהשייכות לבחי' פלשתים דקדושה - „התגלות השמחה בדביקות ה' בפילוש ובגילוי ובהתרחבות לאין קץ“, „השמחה בה' מצד מהו"ע בלי שום מבוקש“ (מדרגת הצדיקים) - שתהי' (אצל כל בנ"י) רק אחרי גמר עבודת הביוריים, לעתיד לבוא, שאז תהי' השמחה בתכלית השלימות, כמ"ש „אז ימלא שחוק פיננו“, וע"כ יותן להם ארץ פלשתים שהוא השמחה

ומעלה יתירה בט"ו בשבט שהוא, ראש השנה לאילן", לענין מעשר¹²² בארץ ישראל, וכמודגש במנהג ישראל¹²³ לאכול בט"ו בשבט פירות (ובפרט פירות) שנשתבחה בהם ארץ ישראל¹²⁴, "ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש"¹²⁵ - שתכלית השלימות בזה תהי' בהכניסה לארץ לעתיד לבוא, הן בנוגע לפירות כפשוטם¹²⁶ (כולל ובמיוחד הפירות שבאה"ק ושבביהמ"ק¹²⁷), והן (ובעיקר) בנוגע לתוכן ענין הפירות בתורה, שמורה על התענוג שבתורה, טעמי תורה, פנימיות התורה (כמודגש במיוחד ב"דבש"¹²⁸ שרומז על פנימיות התורה¹²⁹), שעיקר התגלותה ב"תורה חדשה מאתי תצא" לעתיד לבוא.

ה. וכל זה מודגש ביותר ביום העשירי ויום אחד עשר בחודש אחד עשר בדורנו זה, ובפרט בשנה זו:

יום העשירי בחודש האחד עשר בדורנו זה הוא יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו נעשית העלי' ד"כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד

של "יום" (אחד עשר יום) ע"ש האור וגילוי (כמ"ש¹¹⁷ "ויקרא אלקים לאור יום"), (ב) החילוק שבין חודש ליום הוא שחודש קשור עם מהלך הלבנה, ויום¹¹⁸ קשור עם מהלך החמה, וזוה (כנ"ל ס"ד) שחודש האחד עשר מורה על בחי' אחד עשר כפי שנמשך ומתגלה אל המקבל (לבנה), ויום האחד עשר מורה על בחי' אחד עשר כפי שהוא אצל המשפיע (חמה), אחד עשר בטהרתו.

ומיום אחד עשר (בחודש אחד עשר) באים ליום אה"ת (בגימטריא י"ג)¹¹⁹, ובהדגשה בקביעות שנה זו שיום הי"ג בחודש חל ביום הש"ק, שממנו באים תיכף ליום ראשון בשבוע, "יום אה"ת", "שהי' הקב"ה יחיד בעולמו"¹²⁰ - שמורה על הגילוי דבחי' "אנת הוא חד" גם בעולם ("יחיד בעולמו")¹²¹.

ובימי החודש - יום י"ד, שממנו באים תיכף ליום ט"ו - שרומז על מ"ש בסיום פרשתנו "כי יד (י"ד) על כס י"ה" (ט"ו), שהו"ע בירור ומחיית עמלק כדי שיהי' "השם שלם", גם ו"ה (י"א), בחי' אחד עשר (כנ"ל ס"ד).

(122) "שאין מעשרין פירות האילן שחנטו קודם שבט על שחנטו לאחר שבט" (פרש"י ורע"ב ריש ר"ה. רמב"ם שבעה ערה 14).

(123) מג"א או"ח סקל"א סקט"ו. השלמה לשו"ע אדה"ז שם ס"ח.

(124) ראה לעיל הערה 54.

(125) עקב ה, ה.

(126) ראה כתובות בסופה.

(127) ראה סה"ש תש"נ ח"א ע' 284. וש"ב.

(128) ולהעיר, שכיון שכל הסמוך לארץ השני חשוב מן המאוחר מארץ הראשון, הרי "התמרים (דבש תמרים) קודמים לענבים (אף שגפן הוא הראשון מחמת מיני הפירות), שהתמרים שני לארץ והענבים שלישי לארץ" (רמב"ם הל' ברכות פ"ה ה"ג).

(129) ראה תגיגה יג, א. רמב"ם הל' יסוה"ת

ספ"ב.

(117) בראשית א, ה.

(118) גם ימי החודש, שהרי חילוק הימים (יום וילינה) נעשה ע"י מהלך החמה.

(119) לאחר ההקדמה ביום הי"ב - יום הי"ב בחודש הי"א, שרומז על הגילוי דבחי' אחד עשר בכל י"ב השבטים (י"ב שבט).

(120) בראשית שם ובפרש"י (מב"ר פ"ג, ח).

(121) ולהעיר, שהבריאה הפרטית דיום זה היא בריאת האור, "ויאמר אלקים יהי אור" - דיש לומר, ש"ויאמר אלקים" (שמורה על ההעלם) קאי על דגא הכי נעלית שלמעלה מכללות ענין האור (גילוי), ולמעלה גם מ"מאור" (שורש ומקור האור) - שלכן נקרא "אלקים" (העלם), שמורה על ההעלם שלמעלה מגילוי (העלם העצמי). והחידוש הוא שגם בחי' זו ("אלקים") באה ונמשכת באופן של אור וגילוי - "ויאמר אלקים יהי אור".

שכבר נשלמו כל העליות¹³⁵ דמ"ב ימי ההילולא¹³⁶, וכל העליות שע"י מעשינו ועבודתנו במ"ב השנים (בהוספה על השלימות ד, ויהי בארבעים שנה) שהם בדוגמת מ"ב המסעות במדבר העמים שבדור זה (דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה), ותיכף ומיד ממש נעשית הכניסה לארץ טובה ורחבה בגאולה האמיתית והשלמה¹³⁷, שאז תהי' שלימות הגילוי דבחי' אחד עשר שבאחד עשר, „אנת הוא חד“.

*

ט. מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל:

להוסיף ולהשלים (מלשון שלימות) בכל הענינים השייכים ליום ההילולא, לימוד תורתו (ובאופן ד, עשרה שיושבים ועוסקים בתורה¹³⁸) והליכה בדרכיו ואורחותיו בהפצת התורה והמעיינות חוצה, כולל ובמיוחד המשך ההתוועדויות דיום ההילולא, מתוך שמחה ושירה, כההוראה והנתינת-כח דיום השבת שבו נעשית השלימות דיום ההילולא - שבת שירה.

והוראה נוספת וג"כ עיקרית בענין

כל ימי חייו¹³⁰ לדרגא נעלית יותר, ועד לעילוי שבאין-ערוך, החל מהעלי' של נשיא דורנו (בעל ההילולא), ועל ידו גם העלי' דכל הדור („בתר רישא גופא אויל“¹³¹) - כמודגש בהמשך הימים, שמיום העשירי (יום ההילולא) באים ליום האחד עשר¹³² לחודש האחד עשר.

וענין זה מודגש ביותר בהקביעות דהעשירי בשבט חל ביום הרביעי שבו נתלו¹³³ המאורות, „שני המאורות הגדולים“ - שבזה מרומז תוכן העלי' שנעשית לאחרי ההסתלקות ביום הי"א לחודש הי"א, שנוסף על השלימות די"א מצד החודש (לבנה, מאור הקטן) נעשית גם השלימות די"א מצד היום (חמה, מאור הגדול)¹³⁴, אחד עשר בטירתו (כנ"ל ס"ז).

והשלימות העיקרית בזה נעשית בעשירי והאחד עשר בחודש אחד עשר בשנה זו - שנת הארבעים ושתים (תש"י-תשנ"ב), שקשורה עם שם מ"ב שעל ידו נעשים כל עניני העליות (כנ"ל ס"ו) -

130 תניא אגה"ק ס"ז וביאורה.

131 עירובין מא, א. וראה סוטה מה, ב.

132 ולהעיר, שגם העליות דיום ההילולא (ע"י אמירת קדיש) קשורות עם אחד עשר - י"א אותיות ד, יתגדל ויתקדש (ראה בארוכה שער הכוונות ענין הקדיש. פע"ח שער הקדישים פ"ד).
133 נוסף על „נטלו“ (בטי"ת) מצד ההסתלקות, גם „נתלו“ (בתי"ו) - נוסף על פשטות הדבר - מצד העלי' היתירה שנעשית לאחרי וע"י ההסתלקות.

134 להעיר מהשייכות ד, ביום עשתי עשר יום (לחודש הגאולה*) נשיא לבני אשר" לחודש הי"א (להדעות שהשייכות דהנשיאים לחדשי השנה היא כסדרם בחנוכת המשכן (קה"י ערך שבט. ועוד)), ויש לומר, ששייכות זו היא בהדגשה יתירה ביום הי"א לחודש הי"א.

135 כולל גם שלימות העליות בשבת שלאחריו, שבת שירה, שכולל כל העליות שע"י השיר (כנ"ל ס"ו).

136 ולהעיר, שהעליות ע"י אמירת קדיש קשורות עם שם מ"ב (שער הכוונות ופע"ח שם).

137 וי"ל הרמז בנוגע להמשך הימים: י"א שבט הקשורים עם ענין הנשיאות - שינוי בהנשיא, יום השבת (י"ג שבט) פרשת בשלח שסיומה וחתימה במלחמת עמלק - הכרתת זרעו על עמלק, וט"ו בשבט - הכניסה לארץ ישראל (לאכול מפרי') ובנין בית הבחירה (שגם בו יהיו הפירות).

138 כמבואר בהמאמר הידוע לחג הגאולה שלו (סה"מ תרפ"ח ע' קמה ואילך).

* ובשנת התיבור - לאחר ג' חדשים, צדי"ק יום, ובהדגשה יתירה בשנה זו - שנת הצדייק.

ונקראת ע"ש) ישראל, „כי תהיו אתם ארץ חפץ“¹⁴⁶, ויש בכאור"א מהם (האנשים והנשים והטף) כל פרטי הענינים ד, „ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש“, כמבואר בכ"מ פרטי הענינים בזה¹⁴⁷. וב, „ראש השנה לאילן“ צ"ל חידוש והוספה בכל עניני העבודה הנ"ל אצל כל אחד ואחת מישראל, כל חד וחד לפום שיעורא דילי“.

ובודאי ינצלו ההתוועדויות ד, „ראש השנה לאילן“ כדי לבאר ולעורר ע"ד ההוספה והחידוש בעניני העבודה הנ"ל, כולל ובמיוחד לעורר התשוקה והגעגועים ועד לרגש השמחה בגלל הידיעה שתיכף ומיד נכנסים לארץ ישראל, לאכול מפריה ולשבוע מטובה, ולקיים כל המצוות התלויות בה בתכלית השלימות, „כמצות רצונך“¹⁴⁸.

יא. ויה"ר ועיקר - שעוד לפני חמשה עשר בשבט יהי גמר ושלמות הצמיחה ד, „איש צמת שמו“, ועליו נאמר „וקם שבט (מלך רודה ומושל) מישראל“¹⁴⁹, „ויצא חוטר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרה“¹⁵⁰ - „יעמוד מלך מבית דוד (מינוי מלך) . . וילחם מלחמות ה' (מלחמה לה' בעמלק)“ . . ובנה מקדש במקומו“¹⁵¹ (בנין בית הבחירה).

ובפשטות - שתיכף ומיד ממש, בבואנו מיום עשתי עשר בחודש עשתי

השירה בנוגע לעבודת התפלה (שנקראת גם בלשון רינה¹³⁹ (שירה)) באופן של שירה (כידוע שרבינו הזקן הי' מתפלל בקול ושירה) - שנוסף על השירה הקשורה עם העלי' מלמטה למעלה, צ"ל עכשיו (לאחרי גמר כל העליות) השירה שמצד הדביקות וההתכללות בהעליון, כהכנה והתחלה ל, „שיר חדש“ דלעתיד לבוא (כנ"ל ס"ו).

ובמיוחד בנוגע להתפלה על הגאולה האמיתית והשלימה¹⁴⁰ (ובפרט לאחרי שכבר „כלו כל הקיצין“¹⁴¹, ונשלמו כל עניני העבודה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) - שנוסף על רגש הכוסף והתשוקה והגעגועים להגאולה (עד עתה), צ"ל עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה¹⁴² מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש.

י. ויש להוסיף ולעורר אודות עריכת התוועדויות בכל מקום ומקום גם בחמשה עשר בשבט:

„ראש השנה לאילן“ קשור ושייך ל, „האדם (אתם קרויין אדם“¹⁴³, ע"ש אדמה לעליון¹⁴⁴) עץ השדה“¹⁴⁵, ובפרט האילנות שנשתבחה בהם ארץ (ששייכת

(139) ספרי ר"פ ואתחנן. ועוד.

(140) נוסף על הגאולה הפרטית שנעשית ע"י עבודת התפלה (תניא אנה"ק ס"ד).

(141) סנהדרין צו, ב.

(142) שפורצת גדר (סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג ואילך) - לא רק פריצת גדריו הגלות, אלא גם ובעיקר פריצת גדריו הגאולה, שהגאולה עצמה היא באופן ד, נחלה בלי מצרים . . נחלת יעקב אביך . . כיעקב שכתוב בו ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה" (שבת קיח, סע"א ואילך).

(143) יבמות סא, רע"א.

(144) ראה של"ה ג, רע"א. ועוד. עש"מ מאמר אכ"ח פל"ג. ובכ"מ.

(145) פ' שופטים כ, יט. וראה תענית ז, א.

(146) מלאכי ג, יב. וראה „היום יום“ י"ז אייר. ב' אלול. ובכ"מ.

(147) ראה סה"ש תש"ב ח"א ע' 273 ואילך. וש"נ. - וראה סה"ש תש"ב ח"א ע' 322 (לקמן ע' 263) ואילך.

(148) ראה תו"ח ר"פ ויהי. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ועוד.

(149) בלק כד, י ובפרש"י.

(150) ישע"י יא, א.

(151) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

ש, ימלא שחוק פינו"156 - כמרומז בב' שמתיו של נשיא דורנו, משיח שבדורנו. ובלשון הכתוב בשירת הים: „תבאמו ותטעמו בהר נחלתך גו' מקדש אדנ-י כוננו ידיך ה' ימלוך לעולם ועד“, ובהמשך לזה - בפרשה דמ"ת: „וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר“157, השלימות דמתן-תורה („אחד עשר יום מחורב“) שתתגלה ב„תורה חדשה מאתי תצא“.

156) תהלים קכו, ב. וראה ברכות לא, א.

157) יתרו כ, א.

עשר דשנת הארבעים ושתים¹⁵², יוצאים כל בנ"י („בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו“¹⁵³) מ„מדבר העמים“, ועולים לארצנו הקדושה ולירושלים עיר הקודש ולבית המקדש השלישי - כיון ש„יוסיף אדנ-י שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו“¹⁵⁴, ו„גודה לך שיר חדש“¹⁵⁵, באופן

152) ע"ד מ"ש „אחד עשר יום מחורב גו' ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גו“.

153) בא יו"ד, ט.

154) ישעי' שם, יא-יב.

155) נוסח ברכת „אשר גאלנו“ - פסחים

קטז, ב (ובתוס' שם).

לזכות

הוד כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח שי' לעולם ועד

מתוך חיים נצחיים טובים מתוקים ושמחים

בלי הפסק בינתיים

ויהי רצון שיראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו,

חסידיו ומכלל ישראל,

וינהיג את כולנו מתוך בריאות הנכונה,

ויעלה תיכף ומי"ד ממ"ש את כל בני שליט"א

קוממיות לארצנו הקדושה בגאולה האמיתית והשלימה,

והעיקר תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

